

mokratiske kræfters fremgang, som på længere sigt giver os sikkerheden i Europa?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jo da, selvfølgelig har sikkerhed noget med fornuft at gøre. Det har de fleste af livets dispositioner. Men det er jo bare lidt vanskeligt at blive enige om, hvordan man bedst sikrer sin sikkerhed, og hvordan man bedst er mest muligt fornuftig.

Jeg vil hævde som svar på begge de korte bemærkninger her sidst, at der i den traktat, som vi skal ratificere ved det foreliggende beslutningsforslag, ikke indgår nogen som helst fjendtlig handling over for Rusland. Absolut ikke. Vi kan jo ikke pludselig optage hele verden i NATO. Fremskridt må netop tages skridt for skridt, og det, vi vedtager som følge af behandlingen i dag, vil være et klart fremskridt for Europas ro og tryghed og sikkerhed.

Det er altså ingen trussel, og det er ikke vendt imod det Rusland, vi kender i dag. Og jeg er ikke enig i – men der er det altså et spørgsmål om, hvordan man er fornuftig, og hvordan det her skal udmøntes – at vi ved denne handling her på nogen måde provokerer uønskede kræfter i Rusland.

Hvad de uønskede kræfter er, kan vi nok nemt blive enige om, men jeg er altså ikke enig i, at denne pagt her på nogen måde udfordrer kræfter i Rusland. Og når vi ser de sidste 4-5 år tilbage, hvordan Rusland vendte sig imod en udvidelse af NATO og truede med altting, og hvordan de faldt ned og indgik i et samarbejde for fred og alt det dér, så synes jeg, der er belæg for at sige, at dette er en logisk og naturlig og nødvendig udvikling, som også vil blive forstået i alle demokratiske kredse i Rusland.

Jørgen Estrup (RV):

Nogle gange skal man jo begynde med konklusionen, ikke mindst hvis der er gået en lang proces og i et vist omfang også debat forud, og det er der i denne sag.

Derfor vil jeg gerne starte med konklusionen, som er, at Det Radikale Venstre støtter beslutningsforslaget og dermed altså et dansk bidrag på divisionsniveau til Multinational Corps Northeast, MNCNE. Det er en del af regeringens udspil til et forsvarsforlig, og det skal selvfølgelig derfor også ses i en større sammenhæng end blot som et beslutningsforslag og en tilslutning til en konvention.

Men derefter vil jeg så også godt føje til, at der skal ikke lægges skjul på, at vi har haft betænkeligheder fra radikal side, og det vil formentlig også være omsonst at skjule det, eftersom det fremgår af den særudtalelse, som blev knyttet til Forsvarskommissionens beretning.

Jeg og Det Radikale Venstre har hele tiden været for, at vi etablerede et samarbejde, et militært samarbejde, med Polen, når Polen var blevet medlem af NATO-alliancen.

Det er der mange gode grunde til. Det er en sikkerhed mod det, man kunne kalde renationalisering af forsvaret i de enkelte østeuropæiske lande. Det er en af hovedgrundene til NATO-medlemskabet, grunden til, at vi har hilst det velkommen. Men det er også en sikkerhed for at få den integration af Polen i den alliance, som vi er medlem af, og som har nogle helt afgørende muligheder for at bygge bro sikkerhedspolitisk i Europa. Derfor er det en styrkelse af den indirekte sikkerhed, som er et meget væsentligt element i den sikkerhedspolitik, som Danmark bør føre i øjeblikket.

Men den hovedtanke, vi har haft, og som vi i et vist omfang stadig væk har, men hvor vi nu altså har tilsluttet os det udspil, som kommer fra regeringen, går selvfølgelig på, at man her med oprettelsen af korpset binder ganske mange ressourcer i en mobiliseringsstyrke, som ikke umiddelbart tjener noget klart formål, i hvert fald ikke i de kommende ti års tid, hvor der er enighed om, jf. Forsvarskommissionens beretning, at der ikke er nogen trussel af konventionel art mod dansk territorium.

Divisionsniveauet beslægtter ressourcer, som efter vores opfattelse kunne bruges bedre i forbindelse med aktuel konfliktløsning og kunne f.eks. have indgået i en styrkelse af Den Internationale Brigade og dermed have været et godt dansk bidrag til den konfliktløsning, som alle efterlyser i øjeblikket på europæisk niveau.

Der er et særligt problem, som i og for sig ikke er opstået med dette korps, men det er første gang, Folketinget får lejlighed til at beskæftige sig med det. Og det vil jeg godt nævne i denne sammenhæng.

Det har selvfølgelig at gøre med den forpligtelse, man pålægger hjemsendte værnepligtige i forbindelse med at oprette et korps af denne type, men som altså allerede også lå i det danske korps, nemlig forpligtelsen til i givet fald at blive udsendt i tilfælde af krise eller krig til et sted i det nordlige Europa, altså uspecificeret i overensstemmelse med NATO-strategien med